

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЛОДКАР

chitanka.info

Беше към края на учебната година. Един съботен де в училището дойдоха по-малко от половината ученици. Учителят се зачуди.

— Деца, защо сте толкова малко днес? — попива той дошлите ученици. — Къде са другарите ви?

— Отидоха на реката! — отговориха му едновременно няколко пискливи гласчета. — Днеска жените перат на реката чергите от зимата. Много деца отидоха там с майките си да им помагат.

Учителят помисли малко и викна на децата:

— Мирно, деца! Я слушайте! Щом другарите ви са там, ще отидем и ние днес на реката. Наредете се по двама и ходом напред! — изкомандува им той.

Децата нададоха радостни викове и застанаха в две редици. И скоро през селото екна дружна ученическа песен.

Денят беше слънчев и топъл — тъкмо време за разходка в полето. А при реката, по зелените ливади и под сянката на клонестите върби край брега, беше място тъкмо за игри и почивка. Наблизо по цялата река се носеха веселите викове на перачките.

Учителят събра децата и подкачиха пъргави игри, а сетне се наловиха на дълго хоро и лудуваха до премаляване.

А когато дойде време за почивка, много от учениците прибягнаха до перачките да видят майките си. С тях беше и немирникът Генчо от четвърто отделение. Генчо беше пъргаво и буйно момче. В училището все той правеше лудории. Обичаше да поизбягва от уроци, щом се запролети. Скиташе покрай реката, къпеше се и се хвалеше дори на другарите си, че знаел да плува и да лови риба из подмолите на брега.

Когато Генчо пристигна при своите, така му Пенка тъкмо изправяше тяхното голямо липово корито до стъблото на една дебела върба. Генчо погледна коритото и се зарадва от сърце. Той беше мислил много пъти, че в това корито може да се вози като в лодка по реката.

— Сега му е времето! — рече си той. — Ще отмъкна коритото незабелязано до реката. Ей го е и пръта. Знам татко как управлява с него нашия сал по реката.

И без да му премисля много-много, замъкна коритото в реката, настани се вътре и го блъсна от брега с дългия прът. Широкото и леко корито отначало се понесе гладко надолу по течението и скоро достигна досред реката. Но там водата беше по-дълбока и бърза.

Премятаха се вълни, които подеха коритото, понесоха го бързо и то, вместо да се отпрати надолу, почна да се върти и наклонява ту на една, ту на друга страна. Нашият лодкар се изплаши здравата! Той спусна пръта до дъното и се опита да отблъсне с него коритото към брега, но заобленото корито се наклони, залюля се и смелият лодкар не сети как цамбурна във водата. Той хвърли пръта и се опита да плува, ала измокрените му и натегнали дрехи стегнаха като възета ръцете му и краката и той сети, че още малко, и ще потъне във водата. Генчо размаха ръце и извика с все сила веднъж-дваж, но глътна вода, задави се и загуби свят.

От брега вече бяха го забелязали. Те видяха, като падна, чуха и виковете му за помощ. Учителят също разбра какво е станало. Той не губи нито минута време: събу се, свали горните си дрехи, хвърли се в реката и заплува срещу Генча, който ту се показеше над водата, ту отново потъваше. Учителят го достигна, гмурна се и след миг се показва над водата, прихванал с една ръка удавника, а с другата загреба към брега. Когато достигна до сушата, той сам едвам дишаше от умора. Но без да губи време, той положи Генча по очи на тревата и очисти с пръсти тинята по лицето му и устните. Генчо се сгърчи и от устата му потече мътна вода.

В това време отгоре дотичаха перачките. Довтасаха и няколко мъже. Един грабна примрялото момче и го завъртя силно около себе си, но учителят го спря.

— Стой! Не бива така! Не го люлей! — викна му той. — Така удавникът може да се задави и удуши. Положи го долу!

Учителят се спусна, съблече момчето бързо съвсем голо и го простря по гръб.

— Хайде, кой ще ми помага? — попита той, като вдигна двете му ръце нагоре и почна бързо-бързо да ги отмята настрани и да ги притиска към гърдите.

От групата на перачките изскочи една жена. Тя беше слугувала в града при лекар и отбираше от такива работи. Жената коленичи до краката на удавника и щом учителят снемеше ръцете, тя притискаше силно корема и диафрагмата под лъжичката. Те направиха така равномерно петнадесет-двадесет хватки. И всички забелязаха, че Генчо взе да хърка и по лицето му заигра червенина.

Чуха се радостни викове:

— Диша! Диша! Свестява се!

— Тихо! — кресна учителят и спря да движи ръцете. — Дайте скоро едно, нагорещено патешко перо — извика той.

Намериха перо. Той грабна топлото още перо, извърна настрана Генчовата глава и го погъделичка в носа с перото. Генчо вдъхна дълбоко, кихна, отвори бавно очи и загледа плахо-плахо околните.

Майка му и кака му Пенка не чакаха повече. Те го грабнаха на ръце и го понесоха към дома си.

От този ден безстрашният лодкар никога вече не помисли да плува с корито по реката. Пък тази случка послужи за урок и на другарите му от селото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.